

ΑΙ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΖΟΜΕΝΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑΒΥΖΑΝΤΙΝΟΥΣ ΝΑΟΥΣ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ

Συνήθως οἱ ἀσχολούμενοι μὲ τὴν βυζαντινὴν ζωγραφικὴν ἢ μὲ περιγραφὰς τῶν παραστάσεων τῶν τοιχογραφιῶν τῶν βυζαντινῶν καὶ μεταβυζαντινῶν ναῶν δὲν παραθέτουσι λεπτομερεῖς καὶ ἀναλελυμένας περιγραφὰς τῶν σκηνῶν τῶν κολαζομένων ἐν τῷ ᾧ ἄδῃ. Συμβαίνει καὶ ἐδῶ ὅ,τι συνέβαινε μὲ τὰ ἄλλα λαογραφικὰ θέματα, τὰ ὁποῖα περιεφρονοῦντο καὶ δὲν ἐξητάζοντο, μέχρις ὅτου οἱ ξένοι ἀνέλαβον τὴν σπουδὴν των. Πράγματι αἱ παραστάσεις αὗται εἶναι ἐνδιαφέρουσαι μόνον ἀπὸ λαογραφικῆς ἀπόψεως καὶ ὡς λαογραφικὰ θέματα πρέπει νὰ ἐξετάζωνται. Ὅτι αἱ παραστάσεις αὗται ὀφείλονται εἰς χρωστῆρας ἀνθρώπων τοῦ λαοῦ καταφαίνεται καὶ ἐκ τῶν πολλῶν καὶ φοβερῶν ἀνορθογραφιῶν, μὲ τὰς ὁποίας γέμουν αἱ ἐπιγραφαὶ τῶν τοιχογραφιῶν τούτων. Κατωτέρω περιγράφομεν, ἀναλύομεν καὶ ἐρμηνεύομεν τὰς τοιχογραφίας πέντε ναῶν τῆς Κύπρου, ἐνὸς τῶν ὁποίων αἱ τοιχογραφίαι ἀνήκουν εἰς τὸν 13. αἰῶνα, δύο εἰς τὸν 14., ἐνὸς εἰς τὸν 15. καὶ τοῦ τελευταίου εἰς τὸν 18. αἰῶνα. Αἱ τοιχογραφίαι τοῦ 18. αἰῶνος εἶναι τοῦ καθεδρικοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Λευκωσίας, ἐντὸς τοῦ περιβόλου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Κύπρου, τοῦ ὁποίου αἱ ἐπιγραφαὶ εἶναι αἱ μόναι ἀπηλλαγμένοι ὀρθογραφικῶν λαθῶν.

1. ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ

Α' – Αἱ τοιχογραφίαι τοῦ ναοῦ τῆς Παναγίας τοῦ Μοντουλλᾶ, 13. αἰῶνος. Εἰκ. 7.

Εἰς τὸν νάρθηκα, ὁ ὁποῖος εὐρίσκεται εἰς τὸ βόρειον μέρος τοῦ ναοῦ, παριστάνεται ἡ Δευτέρα Παρουσία. Ἀκριβῶς εἰς τὸ ὄριον Παραδείσου καὶ Κολάσεως ὑπάρχει «ὁ Ζυγὸς τῆς Δικαιοσύνης». Καθ' ὃν χρόνον ζυγίζεται μία ψυχὴ, εἰς δαίμων κἀθεται ἐπὶ τοῦ ἄλλου ἄκρου τοῦ ζυγοῦ διὰ νὰ κλίνη τὴν πλάστιγγα καὶ κερδίσῃ τὴν ψυχὴν, ἐνῶ ἄλλος δαίμων τείνει τὴν χεῖρα διὰ νὰ βοηθήσῃ τὸν συνάδελφόν του εἰς τὸ ἔργον του. Ὁ μὲν Παράδεισος εἰκονίζεται μὲ πράσινον χρῶμα, ἐνῶ ἡ Κόλασις μὲ πυρίνους ποταμούς, βαθύ

σκότος, θηρία καὶ ὄρνεα. Εἰς «τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον»¹, τὸ ὅποιον εἶναι μαῦρον ὥς πίσσα, διακρίνονται ἀμυδρῶς καὶ ἐκ τῶν πλαγίων μόνον αἱ μορφαὶ τῶν κολαζομένων καὶ οὐχὶ ὁλόκληροι². Ἄλλαι παραστάσεις κολαζομένων εἶναι ἡ τοῦ πλουσίου, ὅστις εὐρίσκεται ἐντὸς πυρίνου ποταμοῦ καὶ διὰ τοῦ δείκτου τῆς χειρὸς του δεικνύει τὰ χεῖλη του, ὥσάν νὰ ζητῇ ὀλίγον ὕδωρ διὰ νὰ δροσισθῇ³. «*Ὁ ἀρνησάμενος τὸν Χριστὸν*» εὐρίσκεται κατὰ τὸ ἥμισυ ἐντὸς σκότους καὶ κατὰ τὸ ἄλλο ἥμισυ ἐντὸς πυρίνου ποταμοῦ. «*Ὁ φονεὺς*» εἶναι δεδεμένος ἐπὶ μιᾷ τραπέζης, ἄνωθεν δὲ αὐτοῦ ἱστάμενος ὁ σατανᾶς καταφέρει ἀλλεπάλληλα πλήγματα διὰ μαχαίρας, δέκα ἕξ ἐν ὧ, καὶ ἀποκόπτει τὸν λαιμόν του, ἀπὸ τὸν ὅποιον ρέει ἀφθονον αἷμα⁴. Εἰς ἄλλο μέρος εἰκονίζεται «*ὁ ἄγγελος Κυρίου εἰσάγων τοὺς ἁμαρτωλοὺς ἐν τῷ πυρὶ*» καὶ τοιοῦτοι εἶναι ἱεράρχαι ξένων ἐκκλησιῶν (αἱρετικοί)⁵, οἱ ὅποιοι ἐκ τῶν χειρονομιῶν των ἀντιλαμβάνεται κανεὶς ὅτι διαμαρτύρονται. Ἄλλοι ἐκτείνουν τὰς χεῖρας μὲ ὁργὴν πρὸς τὸν λογιζόμενον αὐτοὺς ἄγγελον καὶ ἄλλοι ἀνοίγουν τὰς παλάμας των ἐκφράζοντες ἀπορίαν, διατὶ νὰ μὴ τοὺς ἀφήνῃ ὁ ἄγγελος νὰ εἰσέλθουν εἰς τὸν Παράδεισον. «*Ὁ κινόμενος τὴν Κυριακὴν*» κατακλίνεται ἐπὶ πυρίνης κλίνης ἐντὸς μιᾷ σκηνῆς, ἐνῶ εἰς δαίμων κάθηται ἐπ' αὐτοῦ. Κάτωθεν τούτου «*ὁ ἄρχος τοῦ σκότους*», δηλαδὴ ὁ Ἀντίχριστος, παριστάνεται ὥς ἐν δυσειδὲς τέρας μὲ ἀνθρωπίνην μορφήν, γυμνὸς ἢ μᾶλλον κεκαλυμμένος μὲ τρίχας μεγάλας καὶ πυκνάς, μὲ δακτύλους χειρῶν καὶ ποδῶν ὁμοιάζοντας πρὸς ὄνυχας πτηνοῦ. Φέρει πτέρυγας νυκτερίδος (διὰ νὰ δηλωθῇ ὅτι εἶναι τοῦ σκότους ἄρχων) καὶ κάθηται ἐπὶ θηρίου ἐκ τοῦ στόματος καὶ τῆς οὐρᾶς τοῦ ὁποίου ἐκρέουν πύρινοι ποταμοί. Ἀνωθεν τούτου παριστάνεται «*ἡ γῆ*» καὶ «*ἡ θάλασσα*» καὶ ἄγγελοι σαλπίζοντες. Ὁ μὲν εἰς σαλπίζει εἰς τὴν γῆν, ὁ ἄλλος εἰς τὴν θάλασσαν, τρίτος δὲ κρατεῖ ἀνεωγμένον εἰλητάριον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἰκονίζονται ἡ σελήνη, οἱ ἀστέρες καὶ ὁ ἥλιος. Εἶναι ὁ ἄγγελος ὁ «*ἐλίσσων τὸν*

¹ Θὰ διατηρήσωμεν τὰς ἀνορθογραφίας τῶν ἐπιγραφῶν διὰ νὰ καταφανῇ τὸ μέγεθος τῆς ἀγραμματοσύνης τῶν ζωγράφων.

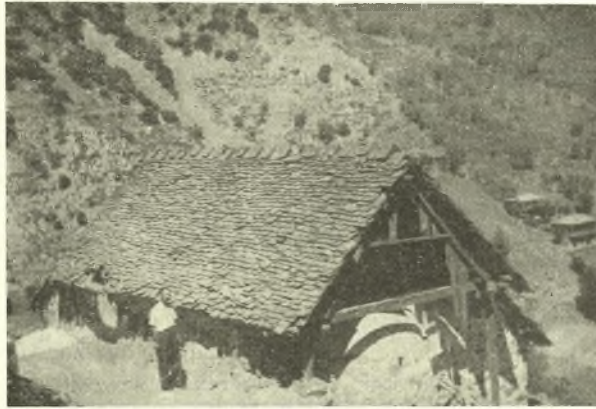
² Τοῦτο ὑπενθυμίζει παρομοίαν σκηνὴν εἰς τὴν σύνθεσιν τοῦ Πολυγνώτου εἰς τὴν Λέσχην τῶν Κνιδίων ἐν Δελφοῖς, Πα υ σ., 10,29,3: «*γέγραπται δὲ καὶ Τιτυὸς οὗ κολαζόμενος ἔτι, ἀλλὰ ὑπὸ τοῦ συνεχοῦς τῆς τιμωρίας εἰς ἅπαν ἐξανηλωμένος, ἀμυδρὸν καὶ οὐδὲ ὁλόκληρον εἶδωλον*».

³ Ἡ ἰδέα αὕτη προφανῶς ἐλήφθη ἐκ τῆς περικοπῆς τοῦ Εὐαγγελίου, Λ ο υ κ., ΙΓ', 24: «*πέμψον Λάζαρον ἵνα βάψῃ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου αὐτοῦ ὕδατος καὶ καταψύξῃ τὴν γλῶσσάν μου, ὅτι ὀδυνῶμαι ἐν τῇ φλογὶ ταύτῃ*».

⁴ Πβ. τὴν παράστασιν τοῦ πατροκτόνου, ὅστις πνίγεται ὑπὸ τοῦ πατρὸς του εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ Πολυγνώτου ἐν Δελφοῖς, Πα υ σ., 10,28,4.

⁵ Ὁ ναὸς ἐκτίσθη κατὰ τὴν περίοδον τῆς Φραγκοκρατίας, καθ' οὗς χρόνους ἡ ἐκκλησία τῆς Κύπρου διεξῆγε δεινὸν ἀγῶνα πρὸς τοὺς Λατίνους καὶ τοὺς λατινόφρονas.

οὐρανὸν ὡς βιβλίον». Εἰκονίζονται ὄρνεα καὶ θαλάσσια κήτη, ἔχοντα εἰς τὰ ράμφη καὶ τὰ στόματά των χεῖρας καὶ πόδας ἀνθρώπων¹. Εἰκονίζεται ἐπίσης ἐν θηρίον με δύο μόνον πόδας καὶ οὐρὰν δράκοντος.

ΕΙΚΩΝ 7. - Τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ ναοῦ τῆς Παναγίας τοῦ Μουτουλλᾶ. Νοτιοανατολικὴ ἄποψις.

***Β' - Αἱ τοιχογραφίαι τοῦ ναοῦ τῆς Παναγίας
τῆς Φορβιωτίσσης τῆς Ἀσίνου, 14. αἰῶνος. Εἰκ. 4.***

Εἰς τὸν τροῦλλον τοῦ νάρθηκος εἰκονίζεται ὁ Χριστός, ἔχων εἰς μὲν τὰ δεξιὰ τοὺς δικαίους ἐν τῷ Παραδείσῳ, εἰκονιζομένους ἐπὶ τῆς κόγχης καὶ τοῦ τόξου τῆς ἀψίδος τῆς βορείας πλευρᾶς τοῦ νάρθηκος, εἰς δὲ τὰ ἀριστερὰ ἐπὶ τοῦ τόξου τῆς ἀψίδος τῆς νοτίας κόγχης τοῦ νάρθηκος τοὺς κολαζομένους. Εἰς τὴν ἐξωτερικὴν θύραν τοῦ νάρθηκος, ἣτις εὐρίσκεται ἐπὶ τοῦ πρὸς δυσμὰς τοίχου καὶ μεταξὺ Παραδείσου καὶ Κολάσεως, εἰκονίζεται ἄγγελος ἱστάμενος παρὰ τινα ζυγὸν ἔνθα ἡ ἐπιγραφή «*ἡ Δικεοσῆνη*». Ἐντὸς τῆς μιᾶς πλάστιγγος ὑπάρχει ἐν ἀντικείμενον δυσδιάκριτον μὲν ἀλλὰ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ψυχὴ ἀνθρώπου, ἐνῶ εἰς τὴν ἄλλην πλάστιγγα, ἣτις εἶναι ἀνυπωμένη, ἄλλος ἄγγελος τοποθετεῖ βιβλία, εἰς τὰ ὅποια ὁ Θεὸς ἔχει γράψει τὰς πράξεις τοῦ κρινομένου ἀνθρώπου. Οἱ κολαζόμενοι εἰκονίζονται κατὰ ζεύγη ἐπὶ τοῦ εὐρέος τόξου τῆς ἀψίδος. Ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω ἀρχί-

¹ Ἀποκ. Ἰωά ν., ΙΘ', 17 : «*καὶ εἶδον ἓνα ἄγγελον ἑστῶτα ἐν τῷ ἡλίῳ καὶ ἔκραξεν ἐν φωνῇ μεγάλῃ λέγων πᾶσι τοῖς ὀρνέοις τοῖς πετομένοις ἐν μεσουρανήματι· δεῦτε συνάχθητε εἰς τὸ δειπνόν τὸ μέγα τοῦ θεοῦ ἵνα φάγητε σάρκας βασιλέων καὶ σάρκας χιλιάρχων καὶ σάρκας ἰσχυρῶν...*».

ζοντες ἐξ ἀνατολῶν βλέπομεν τοὺς ἐξῆς κολαζομένους², ὧς δηλοῦσιν αἱ ἐπιγραφαί :

Πρῶτον ζεῦγος, ἀριστερὰ μὲν «ὁ ἀποκαλόγερος», δεξιὰ δὲ «ἡ ἀποστρέφουσα τὰ νήπια». Ὁ ἀποκαλόγερος ἔχει δεδεμένας χεῖρας καὶ πόδας καὶ κρέμαται ἀπὸ ἄγγιστρα κρεωπωλῶν, τὰ ὅποια εἶναι βυθισμένα ἐντὸς τῶν σαρκῶν του διὰ νὰ τὸν κρατοῦν μετέωρον ἄνωθεν πυρᾶς, ἐνῶ εἰς ὄφιν δαγκάνει ἢ φιλεῖ τοῦτον εἰς τὴν παρεϊάν. Ἡ ἀποστρεφομένη (αὐτὸ ὑποθέτομεν ἐννοεῖ ὁ ζωγράφος μὲ τὸ «ἀποστρέφουσα») τὰ νήπια, δηλαδή ἡ μήτηρ, ἡ ὁποία δὲν ἤθελε νὰ θηλάζῃ τὰ τέκνα της, κρέμαται καὶ αὐτὴ ἀγκιστρωμένη ἐκ τοῦ μαστοῦ ὑπεράνω πυρᾶς, ἐνῶ εἰς ὄφιν θηλάζει ἀπὸ τὸν ἕτερον τῶν μαστῶν της.

ΕΙΚΩΝ 1. - Οἱ κολαζόμενοι τοῦ ναοῦ τῆς Παναγίας τῆς Ἀσίνου. Ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω : Ὁ Ἀποκαλόγερος. Ἡ Ἀποστρέφουσα τὰ νήπια. Ὁ Τοκιστὶς καὶ Παραξηγιαστὶς. Ἡ Ἀποκαλογρεά. (Διατηροῦμεν τὰς ἀνορθογραφίας τοῦ ζωγράφου.)

Τὸ δεύτερον ζεῦγος παρουσιάζει ἐξ ἀριστερῶν μὲν «τὸν τοκιστὴν» καὶ «παραξηγιαστὴν» — καὶ διὰ τοὺς δύο ἐπεφυλάχθη ἡ αὐτὴ τιμωρία —, δεξιὰ δὲ «τὴν ἀποκαλογρεάν», ἡ ὁποία κρεμασμένη ἄνωθεν πυρᾶς δέχεται καὶ αὐτὴ τὰ φιλήματα ὀφρως (Περὶ ὧλων τούτων ἰδ. εἰκ. 1).

Τὸ τρίτον ζεῦγος ἀποτελοῦν «ὁ κλέπτis», ὅστις φέρει κρεμάμενον ἐκ τοῦ τραχήλου ἓνα σάκκον, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἐκκείνον, εἰς τὸν ὅποιον ἔθετε τὰ κλοπιμαῖα, καὶ «ὁ κατάλαος», ὅστις κρέμαται ἀπὸ τὴν γλῶσσαν, τὴν ὁποίαν δαγκάνει συγχρόνως εἰς ὄφιν.

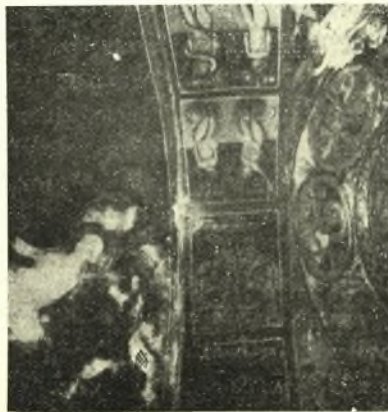
² Ὁ Ι. Κ. Περιστιάνης εἰς τὴν «Μονογραφίαν τῆς ἀρχαίας πόλεως καὶ ἐκκλησίας τῆς Ἀσίνης (νῦν Ἀσίνου)», σ. 15, διαλαμβάνει περὶ τῶν παραστάσεων τούτων ἐπιτοχάδην.

Τὸ τέταρτον καὶ τελευταῖον ζεῦγος ἀποτελοῦν «ὁ παραβλακιστής», ὁ ἀνθρωπος δηλ. ὁ ὁποῖος χαράσσει διαρκῶς αὐλάκας ἐντὸς τοῦ κτήματος τοῦ γείτονός του καὶ σφετερίζεται μέρος τοῦ ἀγροῦ του, καὶ δεξιὰ «ὁ παραμιλο-

ΕΙΚΩΝ 2 (συνέχεια τῆς εἰκόνης 1). – Ὁ Κλέπτης. Ὁ Κατάλαλος. Ὁ Παραβλακιστής. Ὁ Παραμιλονᾶς. Ὁ Σκόληξ ὁ ἀκήμιτος. (Ἐπειδὴ ἡ ἀψὶς λαμβάνει τώρα τὴν κατιοῦσαν ἢ σκηνὴ τοῦ ἀκοιμήτου σκόληκος φαίνεται καλύτερον εἰς τὴν εἰκ. 3.)

νάς». Ἀμφότεροι κρέμονται δεδεμένοι ἐκ τῆς κόμης ὑπεράνω πυρᾶς, ἐνῶ τὰ ἐργαλεῖα των — corpora delicti — εἰκονίζονται κρεμάμενα ἐκ τῶν τραχήλων των, τοῦ μὲν πρώτου τὸ ἄροτρον, τοῦ δὲ δευτέρου αἱ μυλόπετραι (ἰδ. εἰκ. 2).

ΕΙΚΩΝ 3 (συνέχεια τῆς εἰκόνης 2). – Ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω: Ὁ Σκόληξ ὁ ἀκήμιτος. Ὁ βριγμός τῶν ὁδόντων, ἔνθα οἱ κολαζόμενοι δυσκόλως διακρίνονται.

Μετὰ τούτους εἰκονίζονται πλέον ὁμαδικαὶ κολάσεις. Ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω (δυτικὸν τμήμα τοῦ τόξου): «ὁ σκόληξ ὁ ἀκήμιτος», «ὁ βριγμός τῶν ὀδώντων», «ὁ Τάρταρος», ἔνθα οἱ κολαζόμενοι διακρίνονται ἀμυδρῶς,

ΕΙΚΩΝ 4. - Τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ ναοῦ τῆς Παναγίας τῆς Φορβιωτίσης τῆς Ἀσίνου. Νοτία ἄποψις.

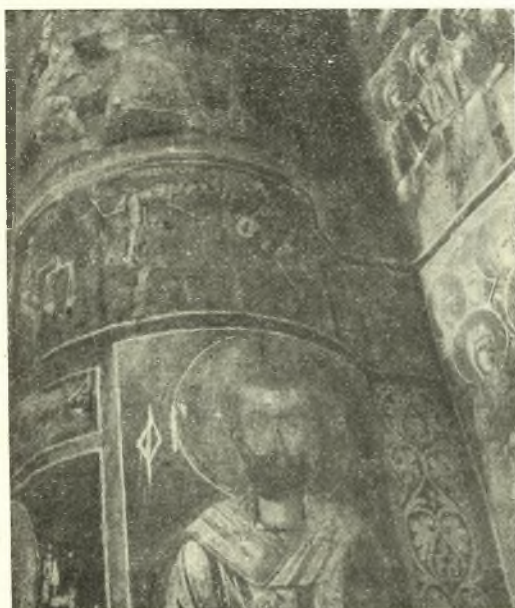
καὶ τελευταῖον «τὸ σκότος τὸ ἐξώτερων», εἰς τὸ ὁποῖον οἱ κολαζόμενοι δὲν διακρίνονται σχεδὸν διόλου (ἰδ. εἰκ. 3).

**Γ' - Αἱ τοιχογραφίαι τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀντιφωνητοῦ,
14. αἰῶνος. Εἰκ. 6.**

Ἀνωθεν τῆς βορείας θύρας τοῦ ναοῦ ὑπάρχει παράστασις τῆς Δευτέρας Παρουσίας. Ἀνω ὑψηλὰ ἐπὶ θρόνον κάθεται ὁ Χριστὸς καὶ κάτωθεν πρὸς τ' ἀριστερὰ κάθεται ὁκλαδὸν ὁ Ἀντίχριστος, δαίμων μὲ κέρατα καὶ πτέρυγας, γυμνὸς ἀλλὰ τριχωτός. Εἰς τὸ στόμα ἔχει ἐρροφημένον κατὰ τὸ ἥμισυ γυμνὸν ἄνθρωπον, τοῦ ὁποῖου μόνον τὰ δύο σκέλη εὐρίσκονται ἔξω τοῦ στόματος τοῦ δαίμονος. Εἰς χεῖρας ἔχει δεύτερον ἄνθρωπον γυμνόν, εἶναι δὲ ἔτοιμος νὰ καταβροχθίσῃ καὶ τοῦτον εὐθὺς ὥς ὁ ἄλλος καταποθῇ. Ἐντὸς δὲ τοῦ κενοῦ, τὸ ὁποῖον σχηματίζουν οἱ πόδες τοῦ δαίμονος, ὑπάρχουν ὥς εἰς μάνδραν ἄλλοι ἄνθρωποι γυμνοὶ — σημεῖον ὅτι εἶναι καὶ οὗτοι νεκροί —, τοὺς ὁποῖους συγκρατεῖ διὰ τῶν ποδῶν του, ὥστε νὰ μὴ δύνανται νὰ φύγουν. Φαίνεται ὅτι Κόλασις ἔδω, κατὰ τὴν ἀντίληψιν τοῦ ζωγράφου, εἶναι ἡ κοιλία τοῦ Ἀντιχρίστου. Οὔτε πύρινοι ποταμοὶ ὑπάρχουν, οὔτε σκόληκες, οὔτε Τάρταρος. Εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ Ἀντιχρίστου ὑπάρχουν τρεῖς μικρότεροι δαίμονες, τὸ $\frac{1}{10}$ περίπου τοῦ μεγέθους τούτου, γυμνοὶ καὶ αὐτοί, μὲ κέρατα καὶ πτέρυγας, οἵτινες ὁρμοῦν διὰ ν' ἀρπάσουν ἓνα ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος εὐρίσκεται ἀκόμη ἐντὸς τῆς πλάστιγγος, βασταζομένης ὑπὸ ἀγγέλου. Ὅθεν ὁ

ἄγγελος ἀναγκάζεται νὰ λογχίσῃ τοὺς δαίμονας τούτους, ἐφ' ὅσον ἡ ζύγισις δὲν ἐτελείωσεν ἀκόμη. Ἔργον τῶν δαιμόνων τούτων, ὥς φαίνεται, εἶναι νὰ παραλαμβάνουν τοὺς ἁμαρτωλοὺς καὶ νὰ τοὺς τοποθετοῦν ἐντὸς τῶν σκελῶν

ΕΙΚΩΝ 5. – Οἱ κολαζόμενοι τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀντιφωνητοῦ. Ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ : Ὁ Παραζυγιστής. Ὁ Παραβλακιστής. Ὁ Παραμιλωνᾶς. Ὁ Λέμαργος.

τοῦ Ἀντιχρίστου διὰ νὰ τοὺς καταβροχθίσῃ. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἄλλος ζωγράφος μεταγενεστέρως δὲν ἱκανοποιήθη ἐκ τῆς ἀπλῆς ταύτης παραστάσεως τῆς Κολάσεως καί, κατ' ἀπομίμησιν τῶν κολαζομένων τῆς Ἀσίνου, ἐζωγράφησε καὶ αὐτὸς ἐπὶ κίονος ἄνευ συνοχῆς πρὸς τὴν ὅλην παράστασιν τῆς Δευτέρας Παρουσίας τέσσαρας κολαζομένους, «τὸν λέμαργον», «τὸν παραμιλωνᾶν», «τὸν παραβλακιστήν» καὶ «τὸν παραζυγιστήν». Ὅλοι φλέγονται ὑπὸ φλογῶν, αἱ ὁποῖαι ἔρχονται ἐκ πολλῶν διευθύνσεων· ἐκ τῶν κάτω, ἐκ δεξιῶν καὶ ἐξ ἀριστερῶν ἐκάστου κολαζομένου. Ὁ λαίμαργος παριστάνεται μὲ ἐξωγκωμένον στόμαχον, ἀλλὰ μὲ χεῖρας δεδεμένας ἐπὶ τοῦ στομάχου ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ ἐγγίσῃ τροφήν¹. Ὡς λαίμαργον ὁ ζωγράφος φαίνεται ὅτι ἐννοεῖ τὸν μὴ τηροῦντα τὰς νηστείας τῆς θρησκείας. Ὁ παραμιλωνᾶς φέρει τὰς

¹ Πβ. τὴν τιμωρίαν τοῦ Ταντάλου, τοῦ ὁποίου τὸ ἁμάρτημα ὡς λαιμαργία θὰ ἐκρίνετο κατ' ἀρχὰς καὶ οὐχὶ ἀπάτη πρὸς τοὺς θεοὺς.

μυλοπέτρας τοῦ μύλου του κρεμαμένης διὰ σχοινίου ἐκ τοῦ τραχήλου του, ὁ παραυλακιστὴς ἔχει δεδεμένης τὰς χεῖρας του καὶ κεκαμμένον τὸν κορμὸν πρὸς τὰ ἔμπροσ, ἐνῶ εἰς τὸν πρωκτὸν του εἶναι βυθισμένον τὸ ὕνιον καὶ τόσον μέρος ἐκ τοῦ ἀρότρου, ὅσον περιπῶν βυθίζεται καὶ ἐντὸς τοῦ ἑδάφους. Ὁ παραζυγιαστὴς τέλος φλέγεται καὶ αὐτός, ἐνῶ φέρει τὸ σῶμα τοῦ ἐγκλήματός του, ἕνα ζυγόν, ὅστις κρέμαται διὰ σχοινίου ἐκ τοῦ τραχήλου του (ἰδ. εἰκ. 5).

**Δ' — Αἱ τοιχογραφίαι τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου
τοῦ Λαμπαδιστοῦ, Καλοπαναγιώτη, 15. αἰῶνος.**

Εἰς τὸν νάρθηκα εἰκονίζεται ἡ Δευτέρα Παρουσία. Μᾶς ἐνδιαφέρει ἡ Κόλασις, τὴν εἴσοδον τῆς ὁποίας φρουροῦν δύο ἄγγελοι, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ εἷς κρατεῖ λόγχην καὶ λογχίζει τοὺς ἀποπειρωμένους νὰ ἐξέλθουν. Πρὸ τῶν ἀγγέλων ὑπάρχει μία ζυγαριὰ καὶ παρ' αὐτὴν ἡ ἐπιγραφή μὲ τρομερὰς ἀνορθογραφίας «Ὁ Ζηγὸς τῆς Δηκεοσίνης». Κάτωθεν τῆς ζυγαριᾶς καὶ ἀκριβῶς εἰς τὸ μέσον τῶν δύο πλαστίγγων εὐρίσκεται εἰς νεκρός, ὅστις ἀναμένει, φαίνεται, νὰ ζυγισθοῦν αἱ πράξεις του. Ἐντὸς ἑκατέρας τῶν δύο πλαστίγγων ὑπάρχουν βιβλία, τὰ ὁποῖα ζυγίζονται καὶ ἐξ αὐτοῦ ἀντιλαμβανόμεθα ὅτι εἰς μὲν τὰ βιβλία τῆς μιᾶς πλάστιγγος εὐρίσκονται σημειωμένα ὑπὸ τοῦ Θεοῦ αἱ ἀγαθαὶ πράξεις τοῦ νεκροῦ, εἰς δὲ τὰ βιβλία τῆς ἄλλης πλάστιγγος αἱ κακαί. Ἄν ἡ πλάστιγξ κλίνη πρὸς τὰ βιβλία τῶν κακῶν πράξεων, ὁ νεκρός ὁδηγεῖται εἰς τὴν Κόλασιν. Ἐνδιαφέρουσαι σκηναὶ κολαζομένων δὲν ὑπάρχουν.

**Ε' — Αἱ τοιχογραφίαι τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου,
καθεδρικοῦ ναοῦ Δευκωσίας, 18. αἰῶνος.**

Ἐπὶ τοῦ βορείου τοίχου καὶ παρὰ τὴν θύραν εἰκονίζεται ἡ Δευτέρα Παρουσία. «Ὁ Ἄδης ὁ ἀκόρεστος» παριστάνεται δι' ἑνὸς μεγάλου θηρίου μὲ ὀξεῖς ὀδόντας¹, τὸ ὁποῖον ἔχει ἀνοικτὸν τὸ στόμα καὶ ἐντὸς αὐτοῦ εἰσέρχονται κυλινδούμενοι ὑπὸ ἑνὸς πυρίνου ποταμοῦ, ὅστις ἐκκινεῖ ἀπὸ τοὺς πόδας τοῦ Χριστοῦ, καθημένου ὑψηλὰ εἰς τὸν θόλον τοῦ ναοῦ ἐπὶ θρόνον. Παρὰ τὸ στόμα τοῦ θηρίου ἀριστερὰ εἰκονίζεται «Ὁ Ζυγὸς τῆς Δικαιοσύνης», φυλαττόμενος ὑπὸ δύο ἀγγέλων. Πλησίον τοῦ ζυγοῦ ὑπάρχουν καὶ πέντε δαίμονες, οἱ ὁποῖοι παραλαμβάνουν τοὺς ἰδικούς των νεκρούς. Εἰς ἑξ αὐτῶν ἔχει τρεῖς δεδεμένους δι' ἑνὸς χονδροῦ σχοινίου ἐκ τοῦ λαιμοῦ καὶ τοὺς σύρει διὰ νὰ τοὺς ρίψῃ εἰς τὸ στόμα τοῦ θηρίου. Δεξιὰ τοῦ θηρίου εἰκονίζεται εἰς κολοσσιαῖος δαίμων φέρων κέρατα μετὰ πολλῶν διακλαδῶσεων καὶ ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ἀντιλαμβανόμεθα ὅτι εἶναι «Ὁ Ἀρχὼν τοῦ

¹ Τὸ θηρίον τοῦτο μᾶς ὑπενθυμίζει τὸν Εὐρύνομον, δαίμονα τοῦ Ἄδου, ὅστις «τοὺς ὀδόντας φαίνει» καὶ «τὰς σάρκας περιεσθίει τῶν νεκρῶν», Παυσ., 10,28,7.

σκότους». Ἐπὶ τοῦ στήθους του πιέζει θωπεύων διὰ τῶν δύο χειρῶν του τὸν «Ἰούδαν». Ἐντὸς δὲ τῶν σκελῶν του κρατεῖ διὰ τῶν ἄκρων τῶν ποδῶν του μίαν γυναῖκα, ἣτις φέρει τὴν ἐπιγραφὴν «Ἡ ἀσελγὴς Ἡρωδιάς» καὶ

ΕΙΚΩΝ 6. – Τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀντιφωνητοῦ. Δυτικὴ ἄποψις.

εὗρίσκεται ἐντὸς ζώνης ἐξ ἀλύσεως, ἣτις συγκρατεῖται ὑπὸ τῶν ποδῶν τοῦ Ἀντιχρίστου. Δεξιὰ τοῦ πυρίνου ποταμοῦ καὶ ἄνωθεν τοῦ Ἀρχοντος τοῦ Σκότους εἰκονίζονται «ἡ γῆ» καὶ «ἡ θάλασσα» μὲ πολλὰ θηρία καὶ κήτη, τὰ ὅποια ἔχουν εἰς τὰ στόματά των ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους φαίνεται ὅτι ἔξεμοῦν. Ἄλλος δαίμων φαίνεται ἐπιβαίνων γυμνοῦ ἀνθρώπου, λογχίζει δὲ δύο ἄλλους, οἱ ὅποιοι ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ἀναγνωρίζονται ὡς «οἱ ὑπερήφανοι». Εἶναι οὗτοι κάτωθεν ἀκριβῶς τοῦ στόματος τοῦ θηρίου μὲ τὸν πύρινον ποταμόν.

2. Αἱ ΛΑΪΚΑΙ ΠΕΡΙ ΔΙΚΑΙΟΥ ΑΝΤΙΛΗΨΕΙΣ ΩΣ ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΟΝΤΑΙ Εἰς τὰς ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ Ἡ ΕΠΙΔΡΑΣΙΣ ΤΟΥ ΟΡΦΙΣΜΟΥ

Αἱ τιμωρίαι τῶν κολαζομένων στηρίζονται ὅλαι ἐπὶ τοῦ νόμου τῆς ἀνταποδόσεως καὶ τὰ παραπτώματα, εἰς τὰ ὅποια ὑπέπεσαν, δὲν εἶναι τόσον θρησκευτικῆς φύσεως — ἂν ἐξαιρέσωμεν τὸν κοιμώμενον τὴν Κυριακὴν, τὸν ἀρνησάμενον τὸν Χριστὸν καὶ τοὺς αἱρετικούς ἱεράρχας τῆς ἐκκλησίας τοῦ Μουτουλλᾶ, τὴν Ἡρωδιάδα καὶ τὸν Ἰούδαν τοῦ ναοῦ τῆς Λευκωσίας —, ὅσον εἶναι κοινωνικῆς φύσεως. Εἶναι ἐκεῖνα τὰ παραπτώματα, τὰ ὅποια εἰς πτωχὰς γεωργικὰς κοινωνίας, ὅπως εἶναι ἡ κυπριακὴ καὶ ἐν γένει ἡ ἑλληνικὴ, θεωροῦνται ἐκ τῶν μεγαλυτέρων ἁμαρτημάτων. Ἐγκληματαῖαι ὡς ὁ μυλωνᾶς,

ὁ ὁποῖος κλέπτει τὸ σιτάρι τοῦ πτωχοῦ γεωργοῦ, τὸ ὁποῖον μὲ χίλια βάσανα ἐτοιμάζει ¹, ὥς ὁ παραζυγιστής, ὁ ὁποῖος δολιεύεται τὸν πελάτην του ², ὥς ὁ παραυλακιστής, ὁ ὁποῖος καταλαμβάνει δολίως καὶ καρποῦται τὸ κτήμα τοῦ ἄλλου, καὶ ὥς ὁ κοινὸς κλέπτης, πρέπει νὰ τιμωροῦνται σκληρῶς, διότι εἶναι κοινωνικὰ παράσιτα. Οἱ λαϊκοὶ ζωγράφοι διὰ τῆς ἀπεικονίσεως τοιούτων φρικτῶν βασάνων, ἐκτὸς τῆς ἱκανοποιήσεως τὴν ὁποίαν ἔδιδαν εἰς τὸν λαὸν ὅτι οἱ ἐκκληματῖαι οὗτοι δὲν διέφυγον παντάπασι τὴν τιμωρίαν, ἀπεσκόπουν καὶ εἰς τὸν ἐκφοβισμόν καὶ τὴν ἀποτροπὴν τῶν ζώντων ἀπὸ παρόμοια ἀδικήματα. Δὲν παρέλειψαν μάλιστα νὰ ζωγραφίσουν οὗτοι ὁμοῦ μετὰ τοῦ κολαζομένου καὶ τὸ ἐργαλεῖον δι' οὗ διέπραττε τὸ ἁμάρτημά του, διὰ δύο λόγους, ἅψ' ἑνὸς μὲν διὰ νὰ βλέπουν οἱ ἄνθρωποι καὶ ἀντιλαμβάνονται τὸ ἀδίκημα τοῦ κολαζομένου, ἅψ' ἑτέρου δὲ διότι τὸ λαϊκὸν δίκαιον θέλει ὅπως ὁ ἔνοχος τιμωρῆται διὰ τοῦ αὐτοῦ ὄργανου, διὰ τοῦ ὁποῖου ἐκεῖνος ἐβασάνιζε τοὺς συνανθρώπους του ἐν τῇ ζωῇ («ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ»), ὅπως εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ παραυλακιστοῦ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἀντιφωνητοῦ, ὅπου ὁ ζωγράφος δὲν ἐσεβάσθη οὔτε καὶ αὐτὴν τὴν ἱερότητα τοῦ χώρου καὶ ἐζωγράφισε τὸ ἄροτρον βυθισμένον εἰς τὸν πρωκτὸν τοῦ ἁμαρτωλοῦ τούτου ³. Συνήθως ὅμως τὸ ἀντικείμενον μὲ τὸ ὁποῖον ἔγινε τὸ κρῖμα (ἀδίκημα), ὅπως ἡ ζυγαρὰ τοῦ παραζυγιστοῦ, αἱ μυλόπετραι τοῦ μυλωνᾶ, τὸ ἄροτρον τοῦ παραυλακιστοῦ (τῆς ἐκκλησίας τῆς Ἀσίνου), ἡ σακκούλα τοῦ κλέπτου, κρέμονται ἐκ τοῦ τραχήλου τοῦ κολαζομένου καὶ ἐξ αὐτοῦ προῆλθεν ἡ φράσις: «τὸ κρῖμα στὸλ λαιμόσ σου», ὅταν κανεὶς θέλῃ νὰ δηλώσῃ ὅτι ὑπαίτιος μιᾶς πράξεως εἶσαι ἐσὺ καὶ διὰ τῆς φράσεως ταύτης μετατοπίζει καὶ τὸ ἀδίκημα ἐκ τοῦ ἰδικοῦ του τραχήλου εἰς τὸν ἰδικόν σου.

Εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Ἀσίνου ἡ τιμωρία τῶν ἁμαρτωλῶν — καὶ πάλιν κατὰ λαϊκὴν ἀντίληψιν τῆς δικαιοσύνης — ἐπιπίπτει εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος τοῦ σώματος, διὰ τοῦ ὁποῖου προεκαλεῖτο τὸ ἁμάρτημα. Ὁ ἀποκαλόγερος π.χ. φαίνεται ὅτι ἤθελε φιλήματα ἀπὸ γυναῖκας καὶ δι' αὐτὸ λαμβάνει φιλήματα διηνεκῶς ἀπὸ μίαν ἑχιδναν ⁴, τὸ αὐτὸ δὲ συμβαίνει καὶ εἰς τὴν ἀποκαλο-

¹ Ὅτι οἱ μυλωνάδες θεωροῦνται ἄδικοι καὶ σκληροί, πβ. τὴν παροιμίαν: «θεωρίαν ἐπισκόπου καὶ καρδίαν μυλωνᾶ».

² Πόσον ἄδικον θεωρεῖται ἀκόμη καὶ σήμερον τὸ τοιοῦτον, βλ. εἰς τὸν Β' τόμον τῶν «Τζυπριώτικων Τραουδικῶν» τοῦ Δ. Λιπέριτη, σ. 59, εἰς τὸ ποίημα ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὸ κάτιον».

³ Παρομοίαν ἀντίληψιν δικαίου εὐρίσκομεν εἰς τὰς Ἀσσίζας, Σάθια, Μεσαιωνικὴ Βιβλιοθήκη, τόμ. Γ', 415.

⁴ Πβ. τὴν ἀράν: «ἡ κουφή (= ὀχιά) νὰ σὲ φιλήσῃ», ἡ ὁποία ἔρχεται ὡς ἀπάντησις εἰς τὴν ἐκφρασθεῖσαν ἐπιθυμίαν ὑπὸ τινος: «ἔλα νὰ σὲ φιλήσω». Εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν τῆς Παναγίας (Πολίτου, Νεοελληνικὴ Μυθολογία, σ. 382) οἱ καλόγηροι οἱ μὴ τιμῆσαντες τὸ ἀγγελικὸν σχῆμα τρώγονται ὑπὸ τῶν σκολήκων τῆς κολάσεως ἐντὸς μεγάλου καὶ σκοτεινοῦ πύργου.

γραϊαν· ἡ ἀποστρεφόμενη τὰ νήπια καταδικάζεται νὰ θηλάξῃ ἐρπετόν, ὁ καταλάλος κρέμαται ἀπὸ τὴν γλώσσαν¹ κ.ο.ύ.κ. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ θρησκευτικὰ ἁμαρτήματα, ὅπως ὁ κοιμώμενος τὴν Κυριακὴν, ἡ αὐτὴ ἰδέα κυριαρχεῖ. Τιμωρεῖται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐγένετο τὸ ἁμάρτημά του. Αὐτὸς ἐπροτίμησε τὴν κλίνην ἀντὶ τῆς θείας λειτουργίας, ἐπομένως ἐπὶ κλίνης θὰ τιμωρῆται εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν, ἀλλὰ ἐπὶ κλίνης πυρίνης².

Ὅσον ἀφορᾷ τώρα τοὺς ὁμαδικῶς κολαζομένους ὁ ζωγράφος τῆς ἐκκλησίας τῆς Ἀσίου ἀκολουθεῖ τὸ ἐγχειρίδιον τῶν ἀγιογράφων, δηλ. τὴν «Ἑρμηνείαν τῶν ζωγράφων» τοῦ ἐξ Ἀγράφων Διονυσίου, οὐχὶ ὁμοῦς μὲ τὴν αὐτὴν ἀκριβῶς σειρὰν, διότι ἡ «Ἑρμηνεία» ἀναγράφει πρῶτον τὸν βρυγμὸν τῶν ὀδόντων, δεύτερον τὸν σκώληκα τὸν ἀκοίμητον καὶ τρίτον τὸ πῦρ τὸ ἄσβεστον³. Ἐνῶ ὁ ζωγράφος τῆς Ἀσίου προσθέτει ὡς τρίτον τὸν Τάρατρον, καθαρῶς ἐλληνικὸν στοιχείον.

Οὐδαμοῦ ὁμοῦς τῆς «Ἑρμηνείας» ἀναγράφεται ὁ ζυγὸς τῆς δικαιοσύνης. Εἰς τὴν Καινὴν Διαθήκην ἀναφέρεται ἡ Κρίσις τοῦ Χριστοῦ, 2 Κορ., Ε', 10: «τοὺς γὰρ πάντας ἡμᾶς φανερωθῆναι δεῖ ἔμπροσθεν τοῦ βήματος τοῦ Χριστοῦ, ἵνα κομίσῃται ἕκαστος τὰ διὰ τοῦ σώματος πρὸς ἃ ἔπραξεν, εἴτε ἀγαθὸν εἴτε κακόν». Καὶ Ἀποκ. Ἰωά ν., Κ', 12: «καὶ εἶδον τοὺς νεκροὺς, τοὺς μεγάλους καὶ τοὺς μικροὺς, ἐστῶτας ἐνώπιον τοῦ θρόνου, καὶ βιβλία ἠγοίχθησαν· καὶ ἄλλο βιβλίον ἠγοίχθη, ὃ ἔστι τῆς ζωῆς· καὶ ἐκρίθησαν οἱ νεκροὶ ἐκ τῶν γεγραμμένων ἐν τοῖς βιβλίοις κατὰ τὰ ἔργα αὐτῶν». Ἀλλὰ ζυγὸς δὲν ἀναφέρεται παρὰ μόνον εἰς τὸ τροπάριον ψυχορραγοῦντος: «...τὰς ἡμᾶς καθυρῶντες πράξεις ἐλεγχόμενας ἐν τῇ στάθμῃ τοῦ ζυγοῦ, Χριστόν... δυσωπεῖτε»⁴.

¹ Πβ. τὴν Ἀποκάλυψιν τῆς Παναγίας, ἔνθ' ἄν., σ. 381: «καὶ πάλιν εἶδεν (ἡ Παναγία) εἰς ἄλλον τόπον, δένδρα σιδερένια ἀμέτρητα, καὶ εἴχασιν κλαδία σιδερένια καὶ ἐκρέμουνταν εἰς ἐκεῖνα πολλοὶ ἄνθρωποι ἀπὸ ταῖς γλώσσαις καὶ ἠρώτησεν ἡ Παναγία· ποιοὶ εἶναι καὶ τί τὸ ἁμάρτημά τους;» καὶ ὁ Ἀρχιστράτηγος εἶπεν· αὐτοὶ εἶναι οἱ βλάσφημοι, οἱ καταλαλητάδες...».

² Πβ. τὴν Ἀποκάλυψιν τῆς Παναγίας, ἔνθ' ἄν., σ. 380: «καὶ πάλιν εἶδεν ἡ Παναγία εἰς ἄλλον τόπον κρεβάτια πεπυρωμένα καὶ ἐκοίτονταν ἐπάνω πολὺ πλῆθος ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν· καὶ ἠρώτησεν ἡ Παναγία· ποιοὶ εἶναι καὶ τί τὸ ἁμάρτημά τους;» καὶ ὁ Ἀρχιστράτηγος εἶπεν, ἔτοῦτοι εἶναι ὅπου ἐκοιμούνταν τὴν ἁγίαν ἡμέραν τῆς Κυριακῆς καὶ δὲν ἐπήγαιναν εἰς τὴν ἐκκλησίαν».

³ Πβ. Μά ρ κ., Θ', 43-44: «καλὸν σοὶ ἐστὶ κυλλὸν εἰς τὴν ζωὴν εἰσελθεῖν, ἢ τὰς δύο χεῖρας ἔχοντα ἀπελθεῖν εἰς τὴν γένναν, εἰς τὸ πῦρ τὸ ἄσβεστον, ὅπου ὁ σκώληξ αὐτῶν οὐ τελευτᾷ καὶ τὸ πῦρ οὐ σβέννυται». Καὶ Ματθ., Η', 12: «εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον· ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων».

⁴ Περὶ τοῦ χωρίου τούτου, ὡς καὶ ἄλλων χωρίων νεοελληνικῶν κειμένων ἔνθα γίνεται μνεία τοῦ ζυγοῦ, ἰδ. Πολίτου, ἔνθ' ἄν., σ. 419-421 καὶ Γ. Κ. Σπυριδάκη, ἐν ΕΕΒΣ, τόμ. Κ' (1950), 97.

Τὸν ζυγὸν εἰς τὸν ὁποῖον σταθμίζονται οἱ νεκροί, αἱ ψυχαί των καὶ τὰ βιβλία τῶν πράξεων των φαίνεται ὅτι ὁ ἑλληνικὸς λαὸς τῶν μέσων καὶ νεωτέρων χρόνων, καθὼς καὶ οἱ χριστιανοὶ ἀγιογράφοι ἐδανείσθησαν, ὅπως καὶ τόσας ἄλλας δοξασίας περὶ κολαζομένων, μᾶλλον ἀπὸ τὸν ἀρχαῖον ἑλληνικὸν κόσμον παρὰ ἀπὸ τὸν ἀνατολικὸν καὶ δὴ τὸν αἰγυπτιακόν. Τὴν πρώτην ἰδέαν τῆς σταθμίσεως τῶν νεκρῶν εὐρίσκομεν εἰς τὸν Ὅμηρον¹, ὅπου ὁ Ζεὺς ζυγίζει τὰς μοίρας τοῦ θανάτου τῶν πολεμιστῶν. Ἀλλ' ὁ Ζεὺς δὲν ἤρρηξε ν' ἀντικατασταθῇ ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ, ὁ ὁποῖος παριστάνεται ἐπὶ ἀγγείων κρατῶν τὸν ζυγὸν καὶ ζυγίζων τὰς ψυχὰς τῶν πολεμιστῶν², ὅπως εἰς τὴν ὥραίαν παράστασιν τοῦ ἀγγείου τῆς συλλογῆς Λουὺν τοῦ 5. π.Χ. αἰῶνος³. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι τὸν ψυχοπομπὸν Ἑρμῆν ἀντικατέστησεν ὁ ψυχοπομπὸς Ἀγγελος κατὰ τοὺς χριστιανικοὺς χρόνους, ὁ Χάρος, ὅστις, μαζί μὲ τὸ ὄνομα τοῦ ἀρχαίου Χάρωνος πρὸς ὃν ἐταυτίσθη ὁ Ἑρμῆς, ἐκληρονόμησε καὶ τὸν ζυγὸν καὶ τὰς πτέρυγας του.

Περιγραφὰς σκηνῶν τοῦ Ἄδου ἔχομεν ἀρκετὰς εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ ἀρχαιότερα εἶναι ἡ νέκυια τῆς Ὀδυσσεΐας⁴. Ἐκ δὲ τῶν ζωγραφικῶν παραστάσεων τοῦ Ἄδου φαίνεται ὅτι ἡ πλέον ἐνδιαφέρουσα ἦτο ἡ εἰκὼν τοῦ Πολυγνώτου εἰς τὴν Λέσχην τῶν Κνιδίων εἰς τοὺς Δελφοὺς τῶν μέσων τοῦ 5. π.Χ. αἰῶνος, τῆς ὁποίας λεπτομερεῇ περιγραφὴν ἔχει ὁ Πausanias⁵. Εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ Πολυγνώτου ἔχομεν, ἐκτὸς τῶν γνωστῶν κολαζομένων τῆς μυθολογίας, ἦτοι τοῦ Σισύφου, τοῦ Ταντάλου, τοῦ Ἰζίου καὶ τῶν Δαναΐδων, καὶ ἄλλους, οὐχὶ μυθικὰ πρόσωπα, ἀλλ' ἐκ τῆς καθημερινῆς ζωῆς εἰλημμένους, ὅπως εἶναι εἰς πατροκτόνος, ὁ ὁποῖος εἰς τὴν εἰκόνα φαίνεται πνιγόμενος ὑπὸ τοῦ πατρὸς, καὶ εἰς ἱερόσυλος, ὅστις δηλητηριάζεται ὑπὸ μιᾶς γυναικός. Κατὰ τὸν 4. καὶ 3. π.Χ. αἰῶνα ἔχομεν σύνθητες φαινόμενον τὰς παραστάσεις τοῦ Ἄδου ἐπὶ τῶν μεγαλοπρεπῶν ἀγγείων τῆς Ἀπουλίας (τῆς Κάτω Ἰταλίας)⁶. Τοῦτο ὀφείλεται, ὅπως εἶναι γενικῶς παραδεδεγμένον, εἰς τὸν Ὁρφισμόν.

Ὁ Ὁρφισμὸς συνετέλεσε πολὺ εἰς τὴν διάδοσιν τῶν ἀντιλήψεων περὶ

¹ Ὁμ., Θ, 69 κέξ. καὶ X, 209 κέξ.

² Id. L. Farnell, The Cults of the Greek States, vol. V, 40.

³ Id. K. Παπαρηγόπουλου, Ἱστορία τοῦ Ἑλλ. ἔθνους, τόμ. 1 (1932), 71.

⁴ Ὁμ., λ, 576 κέξ.

⁵ Πausanias, Ἑλλάδος Περιήγησις, 10,28-32.

⁶ Id. Chr. Tsoungas, Ἱστορία τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Τέχνης, σ. 457 κέξ. M. Nilsson, Greek Popular Religion, p. 119. Erwin Rohde, Psyche, The Cult of Souls and Belief in Immortality among the Greeks (1950), p. 250, note 27.

τιμωριῶν ἐν τῷ Ἄδῃ¹, διότι εἶχεν ἐκτὸς τῶν πολλῶν ὁπαδῶν μεταξὺ τῶν μαζῶν καὶ τοὺς μεγαλυτέρους νόας τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, ὥς τὸν Πίνδαρον, τὸν Πολύγνωτον καὶ τὸν Πλάτωνα. Εἰς τὴν Πολιτείαν του ὁ Πλάτων² περιγράφει τὰς τιμωρίας εἰς τὸν Ἄδην κατ' ἀποκάλυψιν κάποιου «Ἡρὸς τοῦ Ἀρμενίου, τὸ γένος Παμφύλου», ὁ ὁποῖος ἐφρονεύθη εἰς τὸν πόλεμον καί, ὅταν τὴν δωδεκάτην ἡμέραν ὡς νεκρὸς ἐκαίετο ἐπὶ τῆς πυρᾶς, ἀνέζησε διὰ τὰ διηγηθῆναι ὅ,τι εἶδεν εἰς τὸν Ἄδην. Παρόμοιόν τι ἀναφέρει καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ὅστις γράφει³ ὅτι γνωρίζει ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος «ἠρπάγη εἰς τὸν παράδεισον καὶ ἤκουσεν ἄρᾳ ὅλητα ῥήματα, ἃ οὐκ ἐξὸν ἀνθρώπῳ λαλῆσαι». Παρομοίως διηγήσεις περὶ τῶν ἐν τῷ Ἄδῃ ἔχοντων πολλὰς κατὰ τοὺς μέσους χρόνους, ὅλας μὲ βάσιν τὸ αὐτὸ μοτίβον τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου⁴.

Τὰ θηρία, τὰ ὁποῖα εὐρίσκομεν εἰς τὰς περιγραφὰς⁵ καὶ τὰς εἰκόνας τοῦ χριστιανικοῦ Ἄδου⁶, τὰ συναντῶμεν καὶ εἰς τὰς περιγραφὰς τοῦ Ἄδου τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων⁷. Ὁ δὲ πύρινος ποταμὸς μᾶς ἐνθυμίζει τὸν Πυριφλεγέθοντα ποταμὸν τοῦ Ἄδου τῆς Ὀδυσσεΐας⁸. Ὁ Ν. Πολίτης παρατηρεῖ⁹ ὅτι: «ὁ λαὸς διετήρησε πάσας σχεδὸν τὰς περὶ κολάσεως δοξασίας τὰς διαπλασθείσας ἐπὶ τῇ βάσει τῆς χριστιανικῆς θρησκείας καὶ τῶν ἀρχαίων μύθων ὑπὸ τῆς ἐξημένης φαντασίας τῶν ἀσκητῶν καὶ τῶν καλογήρων. Καὶ ἔνεκα τοῦ λόγου τούτου τρέφει μέχρι τοῦδε προλήψεις καὶ δοξασίας περὶ τῶν μετὰ θάνατον, ἀγνώστους εἰς τοὺς πατέρας τῆς ἐκκλησίας». Δὲν νομίζομεν ὅτι εἶναι ἡ ἐξημένης φαντασία τῶν ἀσκητῶν καὶ τῶν καλογήρων, ἡ ὁποία διεμόρφωσε τὰς περὶ κολάσεως δοξασίας, ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο τὸ λαϊκὸν αἰσθημα δικαιουσίνης, συνεργούσης καὶ τῆς πίστεως εἰς ἓνα θεὸν δίκαιον, ὁ ὁποῖος θὰ ἀνταμείψῃ ἕκαστον κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ¹⁰. Ὁ ἄνθρωπος βλέπει ὅτι ἐν τῇ ζωῇ δὲν ἀμείβεται πάντοτε τὸ καλὸν καὶ δὲν τιμωρεῖται πάντοτε τὸ κακόν. Αὐτὸ

¹ Ἰδ. Μ. Nilsson, History of Greek Religion, p. 223.

² 10,614B κέξ.

³ 2 Κορ., ΙΒ', 2-3.

⁴ Περὶ τῶν μεσαιωνικῶν τούτων διηγήσεων ἰδ. Γ. Α. Μέγα, Ἀνέκδοτον Κρητικὸν ποίημα περὶ τοῦ Κάτω Κόσμου, ἐν Ἡμερολογίῳ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος τοῦ ἔτους 1930, σ. 518.

⁵ Ἰδ. Γ. Α. Μέγα, ἐνθ. ἀν., σ. 512.

⁶ Τοιχογραφίας παριστανούσας σκηνὰς Κολάσεως εὐρίσκομεν εἰς πολλὰς ἐκκλησίας ἐν Ἑλλάδι, περὶ ὧν ἰδ. Μ. Δέφνερ, Ἡ Δευτέρα Παρουσία, ἐν Ἡμερολογίῳ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος τοῦ ἔτους 1928, σ. 489 κέξ.

⁷ Ἀριστ., Βάτρ., 143: «μετὰ ταῦτ' ὅφεις καὶ θηρὶ ὄψει μυρία δεινότατα».

⁸ κ, 513.

⁹ ἐνθ. ἀν., σ. 356-357.

¹⁰ Ἰδ. Πλάτ., Φαίδ., 63c καὶ Πολιτ., Α', 330b καὶ 2 Κορ., Ε', 10.

θὰ ἐγίνετο αἰτία διασαλεύσεως τῆς κοινωνικῆς τάξεως, ἃν ὁ ἐν τῇ κοινωνίᾳ ζῶν ἄνθρωπος δὲν μετετόπιζεν εἰς ἄλλην ζωὴν τὴν δικαίαν ἀνταπόδοσιν τῶν πράξεων ἐνὸς ἐκάστου. Ἰδοὺ διατί αἱ τιμωρίαι εἰς τὸν Ἄδην στηρίζονται ὅλαι εἰς τὸν νόμον τῆς ἀνταποδόσεως καὶ μάλιστα εἰς πολὺ μεγαλύτερον βαθμόν. Ὁ φόβος τῶν βασανιστηρίων ἢ ἡ ἐλπίς ἀποκτήσεως ἀγαθῶν εἰς τὸν ἄλλον κόσμον συγκρατεῖ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ λαοῦ εἰς ὁπωσοῦν ἐνάρετον ζωὴν καὶ τοιουτοτρόπως διὰ τῶν δοξασιῶν τούτων ἐξυπηρετοῦνται κοινωνικοὶ σκοποί. Ἐὰν δὲ αἱ δοξασίαι αὗται ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων διετηρήθησαν μέχρι σήμερον, τοῦτο σημαίνει ὅτι ἦσαν βαθύτατα ἐρριζωμένοι εἰς τὸν λαὸν καὶ δὲν ἠδύναντο εὐκόλως νὰ ἐκριζωθοῦν διὰ τοῦ χριστιανισμοῦ, ὅστις ἐν τέλει τὰς ἐνεκολπώθη. Ἡ δὲ Ἀποκάλυψις τοῦ Ἰωάννου, βιβλίον καθαρῶς ἐσχατολογικόν, προσέθεσε πολλὰ διακοσμητικὰ στοιχεῖα, ὅπως τοὺς σαλπίζοντας ἀγγέλους (Η', 6 - 13), τὸν οὐρανὸν ὥς ἐλίσσόμενον βιβλίον (Γ', 14), τὰ ὄρνεα τὰ ὅποια τρώγουν σάρκα (ΙΘ', 17) ἢ τὰ κήτη τὰ ἐξεμούντα τοὺς νεκροὺς (Κ', 13).

Κ. Π. ΧΑΤΖΗΓΩΑΝΝΟΥ